

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Ivdiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

2. Fides contra morbos utilis, tam qua[m] contra tela ignea.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45701

CAPVT XL.

Vigesima prima morborum cauſſa, vt per eos non ſolum ad ſupernaturalia remedia, ſed etiam ad varia virtutum, & pietatis, ac religionis opera incitemur.

I.
S. Gregor. l. 1.
dial. c. 30.

S. Auguſtina
lib. 12. de ci-
uit. cap. 8.

Gregorius, cum ex eo quaereretur, Sanctine miracula virtute ſemper orationis impetrent, an aliquando etiam ſolo voluntatis exhibeant nutu? reſpondit: Qui deuota mente DEO adhaerent, cum rerum neceſſitas expoſcit, exhibere ſigna modo utroq; ſolent, vt mira quaq; aliquando ex prece faciant, aliquando ex poteſtate. S. Auguſtinus plures modos indicat, dum oſtendit, non tantum tempore Chriſti & Apoſtolorum, ſed etiam poſtea, ſanitarum miraculis, fidei noſtræ myſteria fuiſſe confirmata: ita enim loquitur: *Etiam nunc ſunt miracula in eius nomine, ſue per Sacramenta eius, ſue per orationes, vel memorias Sanctorum eius.* Nos ex ſupradictis plures modos enumerabimus, aut claſſes ſpiritualium remediorum, vt optio ſit, pro cuiusque conditione, eligendi, aut exercendi, ſanctis impetrandę gratia, pietatem.

II.
Suprà cap. 38.
ſ. 8.

S. Athanaſia
vita S. An-
tonij.

Ephes. 6. 16.

1. Itaque ſuprà docuimus, CHRISTVM plerumque fidem exegiffe ab eis, qui ſanari cupiebant. Immo hoc ipſo, quia petierunt, crediderunt. Cur enim peterent id, quod fieri non poſſe crederent? Crediderunt ergo aliquam ſupernaturalem eſſe in Chriſto ſanandi poteſtatem, ſue ſimul, ſue poſtea etiam crediderint conjunctam illi potentia diuinitatem. Ne ergo morbus à ſatana immittatur, vel vt immiſſus excutiat, fortiffimum antidotum eſt Catholica fides. Ita docuit Magnus Antonius, cuius ad fratres hæc vox fuit: *Magna, dilectiſſimi, aduerſus demonem, arma ſunt, vita ſincera, & intemerata in DEVM fides.* Fides, ne tela Orci vulnerent, ſcutum eſt, lorica eſt; medicina, ſi vulnerarunt. Iſtud Apoſtolus Ephesios docuit, his verbis: *Induite vos armaturam DEI vt poſſitis ſtare aduerſus inſidias diaboli, &c. in omnibus ſumentes ſcutum fidei, in quo poſitis omnia tela nequiſſimi ignea extinguere, ſi quem ea iam incenderunt.* *Sunt enim*

enim non tantum suggestiones diaboli ignea, seu instar ignis ardentia & penetrantia tela, sed ipsi etiam morbi igniti. Quibus ne ab hoste è Tartareis flammis veniente ladamur, etiam lorica fidei induenda est; quod Thessalonicenses monuit Apostolus: Nos, inquit, qui diei sumus, sobrii sumus, induti lorica fidei. Quod remedium sapienter Ephesijs, & Thessalonicensibus præscripsit Apostolus, apud utrosque enim & diabolus, & diabolicæ artes plurimum valuerunt. Neque enim magi Thessaliam dumtaxat, sed Ephesios etiam Ephesæ literæ infamauerunt. Quamquam non intra hos se se veneficia terminos continuerunt. Itaque ubique fides, tamquam scutum, aut lorica usurpanda est; immò & tamquam medicina. Duobus rem exemplis confirmo, de milibus.

1. Thessal. 5. 8.

Primum scribit Cornelius Kempensis, circa tempora Lotharij Imp. fuisse passim, in Frisia, multa larvarum infernalium spectra, quæ in paruo quodam supereminens collis supercilio subterraneum habebant specum, absque humana ope, artificio præstigiioso extractum, in quo residebant, quas antiqui vocabant Albas Nymphas. Harum speciem adumbratam, non veram fuisse, constat. Hæ solebant nocturnos viatores, gregumque & armentorum intentos excubijs, & puerperas, cum infantibus sapissimè in abdita sua, & subterranea antra clanculum abducere; in quibus subinde subterranei murmuris sonus, atque etiam vagitus infantium auditi sunt; & præterea etiam ingens fletus & gemitus hominum, & quandoque musarum concentus, & voces dubia aure colligebantur. Qua de causa magna fiebat custodia prægnantium mulierum & paruulorum infantium, ne ab istis Nymphis infernalibus clam abriperentur. Quæ omnes dæmonum illusiones, post agnitum sincerum Dei Evangelium (erant enim tunc Frisij Sabellij & Arii erroribus dementati) evanuerunt, & in nihilum redactæ sunt. Scripsit enim S. Odolphus contra eiusmodi illusiones dæmonum chartam de SS. Trinitate, quam per Ecclesias & Parochias Frisæ Sacerdotibus misit, ut in populo frequenter legeretur. In utraque India non solum præstigiæ, & oracula, sed etiam visibilia spectra Indos miserabiliter verberantia & vexantia passim erant, quæ fide Chri-

III.

Cornel Kempensis lib. 3. de origin. & situ Frisæ. cap. 31.